

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.Š., zastoupeného P. K., nar. ..., bytem Č. a. 601, P. 6**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu, datované dne 14. 3. 2015 a došlé soudu dne 16. 3. 2015,

t a k t o :

I. Žaloba se v části domáhající se určení toho, že zásah žalovaného ze dne 12. 2. 2015, kterým odepřel Ing. M.J...., nahlédnout do spisu sp. zn. ZN/2724/DSH/14, byl nezákonný, z a m í t á .

II. Žaloba se v části domáhající se toho, aby žalovanému byla uložena povinnost umožnit Ing. M.J. nahlédnout do spisu sp. zn. ZN/2724/DSH/14, o d m í t á .

III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Krajský úřad Plzeňského kraje odepřel dne 12. 2. 2015 Ing. M.J. nahlédnout do spisu sp. zn. ZN/2724/DSH/14 vedeného v přestupkové věci žalobce M.Š.

Žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu, datovanou dne 14. 3. 2015 a došlou soudu dne 16. 3. 2015, ve znění jejího upřesnění provedeného při jednání dne 31. 3. 2015, se žalobce domáhal vydání tohoto rozsudku: „*A. Zásah žalovaného ze dne 12. 2. 2015, kterým*

odepřel Ing. M.J., nahlédnout do spisu sp. zn. ZN/2724/DSH/14, byl nezákonný. B. Žalovanému se ukládá povinnost umožnit Ing. M.J., nahlédnout do spisu sp. zn. ZN/2724/DSH/14.“.

II. Žaloba

V žalobě žalobce namítá, že jeho zmocněnec Ing. M.J. doručil plnou moc dne 12. 2. 2015 na elektronickou podatelnu Magistrátu města Plzně, který spis vedl v prvním stupni. Žalovaný však měl tuto plnou moc k dispozici, což sám prohlásil (srov. usnesení o odeprání nahlédnutí do spisu ze dne 12. 2. 2015, čj. DSH/1813/15). Žalobce se s tvrzením žalovaného, že plná moc, kterou zmocněnec předložil, je údajně nečitelná, neztotožňuje. Žalobce předložil plnou moc vzniklou cestou autorizované konverze, a proto má platnost originálu (§ 20 zákona č. 300/2008 Sb.). Žalobce připouští, že plná moc je naskenována v mírně nižším rozlišení, než v jakém jsou zpravidla dokumenty na pracovišti CzechPoint skenovány, avšak stále zastává názor, že text plné moci je čitelný; podpis je pak také povětšinou čitelný, vyjma míst, kde žalobce méně tlačil na propisovací tužku. Ostatně, plná moc vznikla cestou autorizované konverze, tedy se muselo zjevně jednat o prvopis, neboť pokud by toto nebylo patrné, CzechPoint by autorizovanou konverzi neprovedl [§ 24 odst. 5 písm. d) bod 1 zákona č. 300/2008 Sb.]. Žalovaný tak nemohl mít pochybnosti o tom, že listina byla vlastnoručně podepsána. Žalobce zastává názor, že žalovaný měl plnou moc akceptovat, neboť tato obsahuje zákonem stanovené požadavky (specifikace zmocnitele, zmocněnce, rozsahu zmocnění, vlastnoruční podpis zmocnitele) a je podána v zákonné formě (výstup z autorizované konverze). Žalobce zastává názor, že pokud žalovaný odepřel zmocněnci nahlédnout do spisu, jednalo se toliko o procesní obstrukci žalovaného. Žalobce zastává názor, zásahová žaloba je přípustná, neboť ve věci již není přípustné podat odvolání proti rozhodnutí v meritu věci, a proto žalobce nemá jiný prostor, jak namítat zkrácení svých práv. Naopak, žalobce žádá soud o přednostní projednání žaloby, neboť v řízení, vedeném žalovaným pod sp. zn. ZN/2724/DSH/14, má zájem podat žalobu proti rozhodnutí (dle § 65 a násl. s. ř. s.), avšak žádný právní předpis neumožňuje prominout dvouměsíční lhůtu pro podání žaloby (§ 72 s. ř. s.). Žalobce přitom nemůže žalobu vyhotovit bez předmětného správního spisu. Žalobce požaduje, aby soud na jednání provedl dokazování listinným důkazem – plnou mocí, kterou žalobce předložil žalovanému (přiložena k žalobě v souboru „výstup z konverze“).

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě písemně vyjádřil tak, že mu žádná plná moc ve formě autorizované konverze prokazující zastoupení účastníka řízení Ing. J. doručena nebyla, a to ani před nahlížením do spisu, ani v jeho průběhu. Ing. J. se dne 12. 2. 2015 dostavil ke správnímu orgánu k nahlížení do spisu týkajícího se řízení, v němž do té doby figuroval jako zmocněnec P.K. Ing. J. uvedl, že byl účastníkem řízení M.Š. údajně zmocněn k zastupování jmenovaného v předmětném řízení o přestupku. Své zastoupení přitom dokládal výtiskem (kopií) plné moci v listinné (tj. papírové) formě, přičemž v uvedené kopii plné moci v podobě, v jaké byla správnímu orgánu doložena, nebyly čitelné všechny údaje o zmocniteli – zejména datum narození a bydliště, což jsou ovšem podstatné náležitosti plné moci. Ani samotný text plné moci nebyl z části čitelný. Z předmětné kopie plné moci rovněž nebylo zřejmé, zda byla zmocnitelem podepsána, natož aby bylo možno podpis vyhodnotit.

Z konverzní doložky předložené k plné moci je zřejmé, že v daném případě uvedená plná moc vznikla převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické. Jedná se tedy o případ autorizované konverze podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 300/2008 Sb. Konverzí plné moci v daném případě dle konverzní doložky tak mohl být pouze dokument v elektronické podobě ve formátu .pdf, kdy konverzní doložka je neoddělitelnou součástí tohoto souboru tak, aby bylo zřejmé, že patří právě a jen k tomuto souboru. Krajskému úřadu však nebyla doručena žádná plná moc v podobě elektronické, jejíž součástí by byla konverzní doložka. Krajskému úřadu byla předložena toliko kopie plné moci v listinné podobě, jejíž stěžejní údaje nebyly čitelné. Plná moc byla dodána výhradně v černobílé kopii, proto tedy krajský úřad ani nemohl zkoumat, do jaké máry byla čitelná a nakolik byla kvalitní její případná elektronická podoba, když tato krajskému úřadu doručena nebyla. Plná moc předložená Ing. J. žalovanému tedy nebyla plnou mocí v podobě elektronické konverze ve smyslu výše uvedeném. Zda Ing. J. zaslal uvedenou plnou moc téhož dne v elektronické podobě jinému správnímu orgánu a zda neoddělitelnou součástí tohoto dokumentu byla i konverzní doložka, je irelevantní. Zmocnění v požadované formě se totiž předkládá tomu správnímu orgánu, u něhož zmocněnec hodlá do spisu nahlížet. Nelze se tedy s žalobcem ztotožnit v tom, že by krajskému úřadu byla předložena plná moc v elektronické podobě. Měl-li Ing. J. k dispozici plnou moc ve formě elektronické konverze ve smyslu § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 300/2008 Sb., měl ji krajskému úřadu doručit, a to nejlépe s takovým předstihem, aby se s ní mohla oprávněná úřední osoba seznámit. To však neučinil a nepředložil ani plnou moc v originální podobě. Kdyby tak učinil a předložil plnou moc v čitelné formě, bylo by mu nahlédnutí do spisu umožněno. Proto též žalovaný považuje za irelevantní, nakolik čitelná byla plná moc v elektronické podobě ve formátu .pdf navrhovaná soudu jako důkaz. Pro posouzení postupu žalovaného je relevantní pouze plná moc v té podobě, v jaké byla předložena právě a jen žalovanému a jako taková byla úřední osobou založena do spisu (viz č.l. 52 spisu správního orgánu). Pokud žalobce uvádí, že z usnesení žalovaného ze dne 12. 2. 2015, čj. DSH/1813/15, vyplývá, že žalovaný měl k dispozici plnou moc *ve formě autorizované konverze*, pak nelze než konstatovat, že toto tvrzení není pravdivé. V předmětném usnesení je mj. uvedeno: „... *zdejší správní orgán zjistil, že mu byla předložena velmi nekvalitní kopie plné moci zřejmě téhož dne zasláné v podobě autorizované konverze na Magistrát města Plzně. V předmětné kopii plné moci však bylo velmi špatně čitelné ...*“. Rovněž v protokolu ze dne 12. 2. 2015 se toliko hovoří o kopii plné moci, nikoliv o elektronickém souboru.

I kdyby ovšem byla krajskému úřadu doručena plná moc v podobě autorizované konverze, musela by i tato splňovat všechny zákonné požadavky včetně čitelnosti jejích obligatorních náležitostí. Jestliže tedy byla plná moc pracovištěm CzechPoint vadně naskenována, pak to byl především Ing. J., který si měl před tím, než uvedený výstup autorizované konverze užije, tento zkontrolovat a případně reklamovat na příslušném pracovišti.

Žalovaný správní orgán dále odmítl obvinění z údajných obstrukcí, které proti němu vnesl žalobce v podané žalobě.

Nad rámec uvedeného krajský úřad dodal, že žalobce se pod bodem B) žalobního návrhu domáhá uložení povinnosti žalovanému umožnit Ing. J. nahlédnutí do spisu. V tomto ohledu je třeba uvést, že nahlédnutí do spisu se lze nepochybně domoci i jinými prostředky, a

to mnohem rychleji a hospodárněji než cestou žaloby proti nezákonnému zásahu. Žalobce totiž může bez zbytečných časových průtahů do spisu nahlédnout buďto osobně či prostřednictvím původního zmocněnce P. K. (originál plné moci založen ve spise), nebo i prostřednictvím Ing. J. či jiného zmocněnce, který prokáže své zmocnění čitelnou plnou mocí v akceptovatelné formě. Této možnosti nepochybně využít mohl. Ze spisové dokumentace správního orgánu prvního stupně ani žalovaného, ani z žaloby samotné však neplyne, že by se o to u některého z uvedených správních orgánů buď jen pokusil. Dále je třeba uvést, že žalovaný odepřel nahlédnutí do spisu Ing. J. jakožto údajnému zmocněnci žalobce formou usnesení, proti němuž je přípustné odvolání. Této možnosti Ing. J. využil, když dne 13. 3. 2015 podal proti předmětnému usnesení odvolání, jež bylo v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu ve stanovené lhůtě předloženo nadřízenému správnímu orgánu. Je tedy dle mínění žalovaného otázkou, zda žalobce nejméně ve vztahu k bodu B) žalobního petitu vůbec dostál požadavkům ust. § 85 s. ř. s., jež vyžaduje, aby žalobce předtím, než se obrátí na soud, bez úspěchu využil jiného právního prostředku, který má k dispozici.

V podrobnostech se odkazuje na úplné vyjádření žalovaného správního orgánu ze dne 25. 3. 2015, čj. DSH/3630/15, sp. zn. ZN/650/DSH/15.

IV. Argumentace soudu

Rozhodnutím ze dne 23. 9. 2014, čj. MMP/204706/14, Magistrát města Plzně uznal M.Š. vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona a za tento přestupek mu uložil v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2.000,- Kč a současně mu uložil podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2015, čj. DSH/14446/14, sp. zn. ZN/2724/DSH/14, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání M.Š. zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 23. 9. 2014, čj. MMP/204706/14, potvrdil. Toto rozhodnutí odvolacího správního orgánu nabylo právní moci dne 8. 2. 2015.

Nahlížení do spisu je upraveno v § 38 správního řádu. Podle § 38 odst. 1 věty první správního řádu účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Podle § 38 odst. 2 téhož zákona jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem. Podle § 38 odst. 5 uvedeného zákona odepřel-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení, které se oznamuje pouze této osobě.

Usnesením ze dne 12. 2. 2015, čj. DSH/1813/15, sp. zn. ZN/2724/DSH/14, Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodl podle § 38 odst. 5 správního řádu tak, že Ing. M.J. odpírá nahlédnutí do spisové dokumentace vedené pod sp. zn. ZN/2724/DSH/14, neboť mu nesvědčí právní zájem, ani jiný vážný důvod a rovněž není ani účastníkem řízení, ani nebylo prokázáno, že by byl zmocněncem účastníka řízení.

Toto své usnesení odůvodnil krajský úřad tím, že Ing. M.J. se dne 12. 2. 2015 dostavil ke správnímu orgánu a žádal o nahlédnutí do spisové dokumentace vedené zdejším správním orgánem pod sp. zn. ZN/2724/DSH/14 ve věci jednání M.Š. ze dne 31. 3. 2014. Jako důvod k nahlédnutí uvedl zastupování obviněného M.Š. na základě plné moci ze dne 10. 2. 2015 údajně udělené M.Š. jeho osobě. Zdejší správní orgán zjistil, že mu byla předložena velmi nekvalitní kopie plné moci zřejmě téhož dne zaslané v podobě autorizované konverze na Magistrát města Plzně. V předmětné kopii plné moci však bylo velmi špatně čitelné jméno zmocnitele, jeho další údaje (datum narození, bydliště) pak byly zcela nečitelné. Zčásti nečitelný je i text plné moci. Z předmětné kopie plné moci rovněž nelze poznat, zda byla zmocnitelem podepsána, neboť na této žádný podpis není. Podle § 33 správního řádu se zastoupení prokazuje plnou mocí. V plné moci přitom musí být jednoznačně vymezena jak osoba zmocnitele, tak zmocněnce, a to jménem, příjmením, datem narození a bydlištěm. Aby správní orgán mohl na základě plné moci umožnit údajnému zmocněnci činit úkony ve věci, musí být všechny tyto údaje čitelné tak, aby osobu zmocněnce a zmocnitele nebylo možno zaměnit s jinou. Současně musí být plná moc opatřena podpisem zmocnitele, aby bylo zřejmé, že se jedná o skutečnou vůli zmocnitele. Toto však v plné moci ve formě, v jaké byla předložena zdejšímu správnímu orgánu, resp. úřední osobě Ing. M.J. a jako taková založena do spisu, absentovalo. Je přitom na tom, kdo chce prokázat své zmocnění, aby předložil plnou moc v takové podobě, která je akceptovatelná, a je-li plná moc zasílána elektronicky na podatelnu úřadu, aby ji doručil v dostatečném předstihu (a kvalitě) tak, aby se s ní oprávněná úřední osoba mohla seznámit nejpozději v okamžiku provádění úkonu. V daném případě však údajný zmocněnec Ing. M.J. předložil pouze kopii plné moci zaslané v podobě autorizované konverze Magistrátu města Plzně, která však byla nečitelná. Správní orgán tuto plnou moc v podobě, v jaké byla předložena, neakceptoval, neboť tato nebyla čitelná a účastník řízení byl v dané věci doposud zastoupen jiným obecným zmocněncem P. K. Tato plná moc nebyla k dnešnímu dni vypovězena.

V daném případě tedy ten, o němž je mezi ním a správním orgánem spor o to, zda je zástupcem účastníka správního řízení, chtěl nahlédnout do správního spisu po skončení řízení ve věci přestupkové.

Podanou žalobou se žalobce domáhal jednak určení toho, že zásah žalovaného, jímž odepřel Ing. M. J. nahlédnout do spisu, byl nezákonný (tj. deklaratorního výroku), a jednak toho, aby žalovanému byla uložena povinnost umožnit Ing. M. J. nahlédnout do spisu (tj. konstitutivního výroku).

Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

V řízení o ochraně před nezákonným zásahem lze poskytnout ochranu jen před takovým úkonem správního orgánu, který není rozhodnutím. V daném případě je tedy podstatné to, zda odepření nahlízet do spisu je či není rozhodnutím správního orgánu (ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.).

Ohledně formy odepření nahlížet do spisu došel Nejvyšší správní soud zejména k těmto závěrům: „Rozhodnutí, kterým správní orgán podle § 23 odst. 2 správního řádu [z roku 1967] nepovolí či omezí nahlížení do spisu jiné osoby, podléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví (§ 65 odst. 2 s. ř. s.).“ (rozsudek ze dne 31. 3. 2005, čj. 5 A 12/2002-91), „Rozhodnutí, jímž bylo dle § 23 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, zamítnuto odvolání daňového subjektu proti rozsahu, v jakém mu správce daně umožnil nahlédnout do spisů týkajících se jeho daňových povinností, nemůže být považováno za úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s., v těch případech, kdy žádost o nahlédnutí do daňových spisů nebyla podána v době probíhajícího daňového řízení ani v souvislosti s ním. V těchto případech tedy rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci nahlédnutí do daňových spisů podléhá samostatnému soudnímu přezkoumání na základě žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s.“ (rozsudek ze dne 31. 3. 2010, čj. 5 Afs 33/2009-43, publikovaný pod č. 2232/2011 Sb. NSS) a „Rozhodnutí správního orgánu, kterým nebylo povoleno nahlédnout do spisu podle § 38 odst. 1, resp. 2 správního řádu z roku 2004 osobě, která není a nebyla účastníkem řízení, nelze považovat za rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení; takové rozhodnutí nelze podřadit pod kompetenční vyluku dle § 70 písm. c) s. ř. s. a podléhá soudnímu přezkumu.“ (rozsudek ze dne 4. 6. 2010, čj. 5 As 75/2009-78, publikovaný pod č. 2233/2011 Sb. NSS).

Z těchto a dalších rozhodnutí správních soudů (dále např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 3. 2010, čj. 10 Ca 140/2009-24, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, čj. 1 Afs 60/2014-48) je zřejmé, že ustálená soudní praxe považuje odepření nahlížet do spisu za rozhodnutí správního orgánu: je-li nahlížení do spisu odepřeno účastníku řízení nebo jeho zástupci před skončením správního řízení, je proti tomu možno brojit až v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se řízení před ním končí, zatímco je-li nahlížení do spisu odepřeno účastníku řízení nebo jeho zástupci po skončení správního řízení anebo je-li nahlížení do spisu odepřeno jiné osobě než účastníku řízení (nebo jeho zástupci), je proti tomu možno brojit samostatnou žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Buď jak buď, je odepření nahlížet do spisu rozhodnutím: v prvním případě rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení, kdežto v druhém případě rozhodnutím podléhajícím samostatnému přezkumu soudem. Pro právě posuzovanou věc je ovšem zásadní, že jestliže určitý úkon správního orgánu je rozhodnutím, nemůže být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (arg.: „který není rozhodnutím“).

V daném případě je tak na místě se zabývat následky toho, že „zásahová“ žaloba byla podána proti něčemu, co pojmově není zásahem správního orgánu. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Tomu zdejší soud rozumí tak, že žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu (v užším smyslu) [tj. požadovaný konstitutivní výrok] je z důvodu možnosti domáhat se ochrany (nebo nápravy) jinými právními prostředky nepřípustná, zatímco žaloba na určení toho, že zásah byl nezákonný [tj. požadovaný deklaratorní výrok], z téhož důvodu nepřípustná být nemůže. Následky proto jsou rozdílné.

Ve vztahu k požadovanému konstitutivnímu výroku nalézá zdejší soud řešení v tomto právním názoru: „*I. Z ustanovení § 85 s. ř. s. plyne, že ve vztahu mezi žalobou proti rozhodnutí a žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu má primát žaloba proti rozhodnutí a možnost úspěšně podat žalobu proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu. Účastník řízení tedy nemůže volit, kterou z těchto žalob bude považovat za výhodnější a které řízení bude žalobou iniciovat.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Aps 3/2004-42, publikovaný pod č. 720/2005 Sb. NSS).

Jelikož v posuzované věci se ochrany lze domáhat žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., je tu žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu (v užším smyslu) [tj. v rozsahu požadovaného konstitutivního výroku] podle § 85 části věty před středníkem s. ř. s. nepřipustná.

Naproti tomu ve vztahu k požadovanému deklaratornímu výroku nachází zdejší soud řešení v těchto právních názorech: „*Posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247, publikované pod č. 1773/2009 Sb. NSS) a „*Rozdíl mezi žalobou proti rozhodnutí správního orgánu a zásahovou žalobou primárně spočívá ve formě aktů nebo úkonů, proti nimž uvedené žaloby chrání. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu chrání proti aktům majícím obecně povahu individuálního správního aktu, jak takovému pojmu rozumí hlavní proud doktríny správního práva (ať již vydávaného podle správního řádu, zákona o správě daní a poplatků či jakéhokoli jiného zvláštního zákona). Oproti tomu zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98, publikované pod č. 2206/2011 Sb. NSS).

Jelikož odepření nahlížení do spisu je nutno podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nemohla zde být žaloba na určení toho, že zásah byl nezákonný [tj. v rozsahu požadovaného deklaratorního výroku], shledána důvodnou.

Na uvedeném podle názoru zdejšího soudu nic nemění ani to, že zmeškání lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Jestliže je podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve věci přestupkové závislé na nahlédnutí do správního spisu, nelze sice očekávat, že efekt soudní ochrany v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o odepření nahlédnutí do spisu by se dostavil již v propadné dvouměsíční lhůtě, avšak nepříznivé účinky odepření nahlížení do spisu jedné osobě z jednoho zcela konkrétního důvodu je možno odvrátit tím, že do spisu nahlédne sám účastník správního řízení nebo osoba, jejíž oprávnění zastupovat účastníka řízení bude mít správní orgán za prokázané.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že žaloba je v části domáhající se určení toho, že zásah žalovaného ze dne 12. 2. 2015, kterým odepřel Ing. M.J. nahlédnout do předmětného správního spisu, byl nezákonný, nedůvodná, soud ji v tomto rozsahu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

S ohledem na to, že žaloba je v části domáhající se toho, aby žalovanému byla uložena povinnost umožnit Ing. M.J. nahlédnout do předmětného správního spisu, podle § 85 části věty před středníkem s. ř. s. nepřipustná, soud ji v tomto rozsahu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Soud nehodnotil žalobcem předložený důkaz dokumentem obsaženým v datové zprávě, protože pro svůj závěr o nedůvodnosti žaloby ve vztahu k požadovanému deklaratornímu výroku, opírající se o pojmové vyloučení zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., jej posuzovat nepotřeboval.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však požadavek na náhradu nákladů řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu těchto nákladů nemá žádný z účastníků řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. března 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková